

отвърнала би твоята душа,
смразила би тъй младата ти кръв,
накарала би мигом да изкочат
от орбитите твоите очи,
като звезди; кожите ти - и буйни,
и меки - да настръхнат; всеки косъм
- като бодлите на разсърден еж,
да щръкне! - Но не бива да узнае
ухо от плът и кръв това, което
принадлежи на вечността. - О, чуй,
чуи, чуи! - Ако ли нягга своя клет
баща си ти обичал --

ХАМЛЕТ-

Боже, боже!

ДУХЪТ-

То отмъсти за неговото гнусно
и отвратително убийство.

ХАМЛЕТ-

Как?

Убийство!

ДУХЪТ-

Да, убийство, по-позорно
от най-позорното: и страшно, страшно -
невиждано, нечувано до днес.

ХАМЛЕТ-

О казвай скоро! С вихрени крила,
бърз като мисъл или блян любовен,
бих полетял за мъст.

ДУХЪТ-

Готов си - виждам.

*Посърнал щеше да си ти, като
Ти щеше да си по-ленив дори
требуше казми щом разгата край Лета,
от плевелите край брега на Лета,*